

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 33.
11 Aug.

Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

15 årg.
1898.

En moders sorg och glädje.

Text: 2 Kon. 4: 25—37.

ingenting kan så fröjda en moders hjärta som hennes barn. Men intet kan heller å andra sidan tillfoga modershjärtat sådan sorg som just barnet.

Det är en bedröfvad moder vi möta i våra textord. Herren har tagit hennes barn ifrån henne. Hon har därmed förlorat solstrålen i sitt hem och vederkvickelsen i sin möda. Såsom det tyckes har detta barn artat sig så väl, att modern ej haft anledning att säga: Jag vill hellre se mitt barn i grafven än på syndens vägar. Tvärtom hade Sunamitiskans son ingifvit förhoppningar om att blifva en from yngling och en nyttig människa. Modern hade väl ofta haft besvär, men hvad gjorde det, då det i alla fall nu syntes blifva en efterlängtd belöning för hennes möda och omsorger samt bönhörelse af alla varma modersböner. Men en dag blir gossen sjuk, och till moderns stora sorg slutar hans sjukdom med döden. Det är för denna moder så tungt och mörkt, såsom om hennes eget lif blifvit en mörk graf.

Hvad skall hon nu göra? Jo, hon vill till hvarje pris hafva sin son tillbaka. Då hon går till profeten Elia, så önskar hon ingenting mindre än att än en gång få se denna barnamun le och dessa ögon stråla af oskyldig och

barnslig glädje. Elia säger henne icke, att hon begär för mycket, utan han går in i gästrummet, hvarest den döde pilten låg, för att bedja just om ett förverkligande af moderns önsknningar. Han visste, att Gud kunde göra, hvad som annars syntes omöjligt: uppväcka hennes son.

Gud låter denna moder få erfara bönen underbara välsignelse. Då intet annat tyckes hjälpa, då förmaningar och varningar föraktas, då barnen gå bort i andlig död, då hjälper oftast ingenting annat än innerliga förböner. Är du ett sådant barn, hvilket sörjes af dina föräldrar som ett förloradt barn, såsom död i synden — ack, du har visserligen förorsakat dem en större sorg än den vår text omtalar — men *böner uppsändas för dig*. Jag är viss om, att varmare böner ha aldrig bedits än för arma i världen bortgångna söner och döttrar. Och härligare har icke heller Gud bevisat sin nåd och makt än genom att besvara sådana böner.

Sunamitiskans son blef henne återgifven. Ack, här kunde man tillämpa liknelsens ord: Nu måste man glädjas och fröjdas, ty denne min son var död men har fått lif igen. Mätte äfven din fader och moder kunna säga om dig: "Han var borttappad, men är igenfunnen!"

Fr. E.

Gud i naturen.

Bref från Kina till Barnavännens små läsare.

Hvarje dag är en blick ur Guds fadersöga, strålände af kärlekens solljusa nåd. Hans ögon öfverfara hela jorden.

Ack, huru längtar han icke att vinna alla hjärtan samt att ur jordens och själfviskhetens svarta sköte leta upp några hjärtblad och vända dem upp emot sin himmel, på det att hvar spirande knopp må utveckla sig till en ren och skär blomma, doftande af Jesu kärlek.

Har du, älskade barn, lärt känna din fader och hört hans röst tala till dig ur bibeln? Har du blifvit dragen till Jesus med kärlekens linor, då längtar du säkerligen att än mer lära känna honom.

Och vill du nu följa med mig på en tur ut i skog och mark samt noga lyssna till, hvad han har att förtälja dig därifrån, så skall du förnimma underbara ting.

Har du sett om våren, huru balsampoppelns knoppar började svälla? Snart sprängde de små bladen sönder sina hölster och utvecklade sin friska grönska. Det berodde på att safven såsom en lifgivande ström började cirkulera i dess stam och tusen små grenar. Du såg icke, huru det arbetade därinom, du märkte icke, huru en osynlig hand med oändlig mildhet och outtröttlighet väfde dess nerver och utspände dess kärll, du såg blott, huru dess långa hängen snart fladdrade för vinden, och huru bladen glänste i solen. Hvad det då doftade skönt! Du förnam en underlig känsla i ditt bröst, en jublande glädje på samma gång som en djup trånad, en innerlig längtan efter helighet och renhet.

Hvem var det nu, som åstuckom all denna skönhet? Hvem var det, som sände ut denna lifsström till hvarje tråd? — Det var Gud, din himmelske fader.

Du är ju själf måhända en liten gren i det stora vinträdet, Jesus Kristus? Då vet du också, hvarifrån lifsströmmen kommer, som pulserar inom dig, och hvilkens hand det är, som arbetar på att utveckla dig och göra dig ren och helig. Då skall ju äfven du en gång omplanteras i Guds örtagård liksom ett träd, planteradt vid lefvande källor.

Se på bäcken, som så muntert ilar

fram öfver ängen. Huru den famnar tufvorna med sina lekande armar, så att starren därvid gungar sina lurfviga hufvuden. Den plaskar, den sorlar, den glittrar. Huru många små blommor vaja ej invid dess våg, och huru många grässtrån smeka ej dess vatten! Hvarifrån kommer den glada bäcken, och hvarthän bär dess kosa?

Såg du under vintern, då nordan röt bland bergen, huru millioner snöflingor sväfvade ned från höjden liksom hvita änglar från Guds himmel? Hvarje liten flinga för sig består af många små granna stjärnor, om ock ej så stora och lysande som de, hvilka stråla på himmeln en klar vinterkväll. De äro dock ej mindre vackra för det, ty alla äro de utgångna ur skaparens hand. Dessa hopa sig i väldiga drivvor, och när vårsolen sedan värmer dem, begråta de sin köld, och då rinner den klara bäcken utför berget ned på ängen.

Har ock ditt hjärta en gång blifvit värmdt af Jesu kärleks strålande sol, så att du måst gråta öfver din forna kall-sinnighet, då förstär du nog bättre bäckens saga. I början yr och yster, sväller den ut, blir mer och mer lugn, tills den äntligen som en bred flod med sköna stränder flödar ut i det stora världshafvet. Bäckens liknar då i mångt och mycket en kristens lif. I vårens tid, huru smyckas ej lifvet af varma känslors blomster. Jesus är så god, och världen är så skön. Snart kommer dock lifvets allvar, och det gör dig mera lugn men därför ej mindre klar och ren, till dess du såsom floden rinner ut i kärlekens oändliga ocean.

Jag minnes den kära, gamla ängsbäcken därborta strax ofvanom den fattiga Majas låga stuga. Får ock Maja aldrig äga något guld i sin nötta penningpung, så får hon dock njuta så mycket mer därpå i de fagra blommor, som växa kring stugans kanter och sprida moln af väl-lukter. Och djupt inne i blommans kalk där gömmer sig den söta honungen, hvilken humlor och bin med sådan begärlighet suga i sig.

Mån också I, mina kära små, ej nöja eder därmed, att I sen ytan af tingen, utan mån I söka tränga in i djupet, så skolen I också få smaka något, som är ännu sötare än honung.

Granarna däruppe på höjden resa sina spiror mot himmeln liksom fordomdags mången gudfruktig man och kvinna gjort. Men under deras skygd, tätt tryckta intill mossan, slingra sig linneornas rankor, så blyga och älskliga. De fröjda sig åt att finna skydd och skärm under den starke, att få lefva och dofta undangömda men likväl ej glömda. Ty den gode Guden glömmmer ingen, allra minst de små och ödmjuka.

Söken icke, mina älskade, att blifva något stort! Det största du kan blifva, det är du redan, om ditt mål är att undangömd för världens äflan dofta blygt till Jesu ära. Må Herren vara ditt beskärm! Sök fridens plats under hans kärleks vinge!

Har du lyssnat till trastens enkla men dock så sköna toner? Underbart! Det är liksom om naturen genom honom frambragte sitt tack till alltings skapare. Hvilken omväxling och rikedom i dessa toner! Än jodlande och glada, än svärmiska — hvilken sång kan bättre tolka, hvad äfven människoanden känner! Hvarför tror du denna fågels sång är så ljuf? Jo, därför, att den kommer från hjärtat.

Ack, huru skall ej äfven min ande, lättad från alla jordiska band, en gång få af hela hjärtat sjunga Lammets sång, ackompagnerad af legioner änglars harposträngar.

Vi fortsätta vår väg utefter skogens bryn, vi glädja oss öfver hvarje litet strå, hvarje liten planta, alla äro de skapade att fröjda människan, alla äro de sköna, men ack, huru olika! Det är ingen trötande enformighet. Så ock bland Guds barn, det finnes ej tvänne fullt lika. Så skall det ock blifva i evigheters evighet, ehuru alla måste omgestaltas efter urbilden, Jesus.

FÄNGEN.

I TANKAR.

Vi höra, huru vinden drager hviskande genom trädens grenar; dess språk förstå vi ej, men något underligt har den att säga. Och så nå vi fram till fjärden, som utbreder sig milsvid. Bölja vid bölja synes vid dess yta; de rasa och leka, de plaska och smeka kring säfven vid stranden. De synas så sorglöst leende, där de drifvas af hvarje vind, än tornande sig mot höjden, än blott krusande vattnets yta.

För ej längesedan gick jag här ensam utmed stranden för att plocka snäckor. Jag tog då stenar och kastade ut på den spegelblanka vattenytan; därvid bildade sig ringar, som växte allt större och större. Jag tänkte då: Huru viktig är ej hvartenda undsluppet ord och hvarje vår handling. De spridas och växa, och vi skola en gång finna efterdyningar af dem vid evighetens strand, ehvad det är godt eller ondt.

Vi måste nu, åtminstone för denna gång, vända om hem igen. Snart flykta vårens och sommarens härliga dagar, frosten skall sköfla allt. De fallna och gulnade löfven skola rassla för vinden, allt skall bäddas i snö; till och med den glada vägen skall bindas i bojor af is, men då hafva vi att vänta en pånyttfödelsens och uppståndelsens dag, än mera skön, än mera underbar.

Hälsningar till de små från en farbror i Kina.

Carl Nordling.

P. S. Vore roligt, om någon af de små, för Kina och småsyskonen där intrasserade, ville först och främst bedja för detta vidsträckta land och sedan äfven sända ett par rader, egenhändigt skrifna till stationen *Tien-chen* under adress: C. and M. A.

(via Petersburg.)

*Kalgan,
North China.*

Fången.

Med teckning.

När vårterminen gått till ända och blifvit högtidligen avslutad med examen, goda betyg och löfte om flyttning till högre klass, då kan en skolgosse vara en smula glad. Då börjar det härliga sommarloftet med utflykter till smultronställena i skogen och aborrgrunden ute på insjön. Emellanåt får man arbeta med på ången under höbergningen, och ändå finnes tid öfrig för allehanda stärkande lekar, bad- och simturer.

Men just nu under den fredliga sommartiden blef det ju krig i världen. Och skolgossarne, som nu för tiden ta reda på så mycket, fingo äfven de höra om kriget mellan Amerikas förenade stater och Spanien. Och genast äro de med inne i händelserna med lif och själ. Det är ju en själfklar sak, att Kuba skall befrias och folket där göras fritt och själfständigt. Men så fanns här några envisa spanjorer, som tyckte, att det gick rakt ingen nöd på kubanerna, och — så bröt kriget ut.

Träsablar och luftbössor, fanor och uniformer göras hastigt i ordning, men så gick det inte bättre, än att amerikanerna blefvo både flera och större än spanjorerna. Det hjälpte nu föga, att amiral Cervera och general Blanco voro tappra anförare, ty amiral Sampson slog dem i alla fall och tog dem till fånga. Den här siste hjälten, som vi se föras fången in i amerikanernas läger, han med svärd vid sidan, gevär på axeln och tre tapperhetsmedaljer på bröstet, är visst general Blanco, spanjorernas sista hopp. När äfven han blifvit tagen, börjar det glunkas om fred, och vi kunna läsa i amerikanernas ljusa, leende anleten, att de nu vilja ingå på en mycket ärofull fred. Men Blanco, den stackars fångne gossen, han knyter de bundna händerna och ser alls icke blid ut. Det grämer honom djupt, att han till sist skulle blifva fången.

Rätt så, du lille krigare, ty det är i alla fall en skam att vara fånge. Väl dock, att du icke är i någon farligare fångenskap än den, i hvilken du kommit genom att leka soldat. Det gifves en hel mängd människor, som ligga likt arma fångar under syndens tyranni. Den ene är fånge under *dryckenskapens* last, en annan i *svordom*, en tredje i *sedeslöshet* och åter andra i någon annan synd. Vakten eder, I unge, för de fula syndens jättar, hvilka öfver allt lura på eder för att bringa eder i fördärf för tid och evighet. Glömmen ej att dagligen i bön och tro taga eder tillflykt till honom, den mäktige bundsförvanten och vännen, som är mäktig nog att hjälpa och befria eder från hvarje andlig fiende! Du känner ju honom, den himmelske barnvännen, din egen frälsare? *J. B. G.*

I tankar.

Med teckning.

Hon är ej som andra:
Hon ensam vill vandra
I lundernas dunkel på enslig led.
Hon går som i tankar,
Hvarhelst hon än vankar:
Så är hennes sed.

Hon sällan vill lystra,
När vännerna, ystra,
Till stojande lekar i följen gå.
"Det är icke roligt",
Hon hviskar förtroligt
Till vännerna då.

Sin lekplats hon väljer,
Där skogsstjärnan täljer
Sin saga för skogen i varlig skrud,
Där älskliga, skära,
Linnéorna bära
Sitt doftande bud.

Hvad skogarna gömma,
Hvad blommorna drömma
Kanhända de bikta för henne där. —
Så låt henne vara,
Du stojande skära,
Som leken har kär!

Aster.

Ros-Resli.

Af *J. Spyri.*

(Forts. fr. föreg. n.r.)

Dagen därpå kom hon mycket riktigt tillbaka. Ännu en gång hade fru presidentskan fyllt hennes förkläde med rosor, och ännu en gång hade gamla sorgmor kunnat skära af två af sin buske och lämna Resli. När hon kom till mor i korsvägen med dem, och denna tömde hennes förkläde, sade Resli: "I dag skall jag be att få bara ett stycke bröd men detta så stort som de bägge andra tillsammans."

"Ser du, jag tänkte väl det," sade bondhustrun, du har nu kommit underfund med, att det är skada att byta bort det goda brödet mot äpplen och körsbär. Det är rätt, min flicka, ät du upp ditt bröd, i dag skall du få ett riktigt stort stycke, och det alldeles färskt till på köpet."

Därvid gick bondhustrun in i köket och skar af ett brödstycke så stort, att Resli aldrig förr hållit i sin hand så mycket bröd på en gång. Hastigt sprang hon till sorgmor och lade glädjestrålade hela stycket i den gamlas hand; i dag hade barnet ej kunnat förmå sig att äta en enda bit däraf.

"Hvad är det, Resli? Det är säkert ditt bröd; kom hit, min flicka, och tag det tillbaka. Om du ville bryta af bara ett litet stycke åt mig, vore jag tacksam."

"Nej, nej, inte en enda smul vill jag ha af detta!" ropade barnet. "God natt, i morgon kommer jag tillbaka."

"Nu har jag inga rosor mer, Resli,

men jag tackar dig, du vet inte, hvad godt du gjort mig!"

Den gamla hade tårar i ögonen, när hon ropade detta efter flickan, och Resli var glad ända in i själen; hon sjöng och hoppade utefter vägen samt tänkte på, hvad hon skulle göra i morgon.

Fru presidentskan hade snart inga rosor mer, men Resli kände af gammalt till många andra trädgårdar, där det också fanns rosor, så att ännu på länge behöfde hon inte frukta, att de skulle taga slut, och hon var så flink och lättfotad, att ingen väg var för lång för henne. Sålunda kom hon då hvarje kväll till mor i korsvägen med förklädet fullt af rosor, och hvarje gång fick hon ett stycke bröd, som snarare blef större än mindre.

Grannhustrun, som också brukade tillreda rosenvatten, såg ibland något afundsam på mor i korsvägen, när Resli tömde sitt förkläde i hennes korg. Men nu åt aldrig Resli upp brödet mera, sorgmor måste ha alltsammans, huru mycket hon än försökte uppmåna flickan att åtminstone dela med henne. Resli gladde sig så mycket, när den gamla talade om, huru hon kände sig starkare för hvarje dag, så att hon orkade spinna mycket mera nu än förr, hvarför också hennes arbetsförtjänst därigenom blef större. Hon behöfde nu ej frukta för att frysa så mycket i vinter.

Och alltid slutade hon med en önskan, att hon på något vis kunde vedergälla Resli för allt, hvad hon gjorde för henne.

Men då lyste den lillas ansikte så af glädje, att man tydligt kunde se, att hon redan fått den lön hon önskade.

Så fortgick det, till dess rosornas tid var till ända, och när en afton Resli förde med sig endast tre halfvissnade rosor till mor i korsvägen, sade denna:

"Ja, nu är det slut med rosorna för i år, men nästa år kommer du väl igen med mera rosor, eller hur?"

Då blef Resli djupt bedröfvad. Hon tänkte på sorgmor, och på hvad som

skulle bli af henne, när hon nu icke hade någonting annat att äta än potatis, och så började tårarna rinna, fast hon ej sade någonting.

"Nej, nej, du får inte gråta, Resli," sade bondhustrun medlidsamt. "Lofvar du att nästa sommar skaffa mig lika mycket vackra rosor som du gjort i år, så skall du få ett stycke bröd af mig för hvar dag under hela vintern. Vill du det?"

Då torkade tårarna genast, och Reslis klara ögon lyste af glädje.

"Ja, visst vill jag det. Alla rosor — hvarenda en skall ni få och förgätmigej med."

"Dem behöfver jag inte, men rosorna; glöm inte det. Där har du ditt brödstycke för i dag, barn. Nu kommer också äpplenas tid, då kan det ju hända, att du får smaka något sådant ibland. Se här skall du få ett att börja med."

Strålände af lycka neg Resli och tackade samt sprang skyndsamt med sina skatter därifrån. Mor i korsvägen såg belåten efter den lilla, ty hon tyckte om henne och var glad att se henne lycklig.

Äfven sorgmor hade en glad afton. Resli förde alltid solsken med sig i den gamlas ensliga tjäll, och när hon i dag berättade om allt, hvad hon och mor i korsvägen aftalat med hvarandra, då knäppte sorgmor sina händer och tackade af hjärtat den käre Guden, att han sändt barnet till henne såsom en god ängel, och att hon nu kunde motse den fruktade vintern med mindre oro och sorg.

(Forts.)

Söndagsskoltext för den 21 Aug.:

2 Kon. 5: 1—14.

Tänkespråk: Hela mig du, Herre, så varder jag helad! Hjälp mig du, så varder jag hulpen! ty du är min berömmelse. Jer. 17: 14.

Upsala 1898, Upsala Nya Tidn. aktieb. tr.